

РЕШЕНИЕ

№ **9

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева

Членове: Иванка И.

Петя Алексиева

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000502496 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Ищците в първоинстанционното производство Е. И. Ц., М. Р. Ц. и И. Р. Ц. и в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на 22.06.2023 г., а въззивната жалба е подадена на 05.07.2023 г.) обжалват в цялост Решение № 3077/12.06.2023 г., постановено по гр.д.№ 7552/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I-29 състав, с което съдът е отхвърлил предявените от Е. И. Ц., М. Р. Ц. и И. Р. Ц. против „Юробанк България“ АД искове с правно основание чл. 146, ал. 1 във вр. с чл. 143 от ЗЗП за прогласяване за нищожни като неравноправни клаузите на:

- чл. 5, ал. 2 от договора за кредит срещу ипотека № *****/2006 от 15.08.2006 г., в частта, „но не по-малко от 2.5 % (две цяло и пет десети процента);

- чл. 2, ал. 1 и ал. 3 и чл. 12 от анекс № 1170/AMR/09 от 26.09.2009 г. към горепосочения договор за кредит № *****/2006 и

- чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12 от анекс № 3/2013 от 22.02.2013 г. към

горепосочения договор за кредит № *****/2006, както и е ОТХВЪРЛИЛ предявените иски с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД за солидарно заплащане за сумата от 30 133,02 евро, представляваща платена без основание сума за възнаградителна лихва по договор за кредит срещу ипотека № *****/2006 от 15.08.2006 г. за периода 25.09.2014 г. – 08.05.2019 г.; за сумата 703,18 евро, представляваща платена без основание такса за управление по горепосочения договор за кредит № *****/2006 за периода 25.09.2014 г. – 08.05.2019 г., и за сумата от 35 028,69 евро, представляваща надплатена без основание главница при извършено на 08.05.2019 г. предсрочно погасяване на кредита по горепосочения договор за кредит № *****/2006.

Въззивната жалба е подадена чрез процесуален представител адвокат В. В. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено към въззивната жалба. Въззивниците-ищци са внесли дължимата държавна такса с вносен документ от 03.08.2023 г.

Предвид горното въззивната жалба е редовна.

Въззивниците поддържат, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Поддържа се, че в абсолютно протИ.речие на материалния закон, практиката на ВКС и тази на ЕС, първоинстанционният съд приема, че при сключване на процесния договор за банков кредит, ищите действат в качеството си на търговци.

Поддържа се неправилност и немотивираност на извода на първоинстанционния съд, че банката е начислявала коректно лихвен процент по процесния кредит, съобразно постигнатите между страните уговорки, както и че установените извършени капитализации от страна на банката са осъществени при съблюдаване на законовите правила.

Поддържа се неправилност на изводите на съда за неоснователност на осъдителните иски, тъй като по делото се доказало, че въззивниците са заплатили на банката-ответник парични суми, които не дължат поради неспазването от страна на банката на методиката за изчисляване на лихвата по кредита, разписа ясно и точно в процесния договор, респ. поради едностранното и неоснователно увеличаване на БЛП на банката и поради извършените от банката капитализации на просрочени задължения към главницата по кредита. Твърди се, че основание липсва още при самото

престиране на сумите. Във въззивната жалба и във връзка с въведените възражения са развити подробни съображения по съществото на спора.

Моли съда да отмени решението.

На 27.07.2023 г. въззивниците и чрез своя процесуален представител депозират допълнение към въззивната жалба.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата по тази жалба страна-ответникът „Юробанк България“ АД чрез процесуалния ѝ представител юрисконсулт Х. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено към отговора на въззивната жалба.

Оспорва въззивната жалба като неоснователна по подробни съображения по същество на спора, изложени и в отговора. Оспорва подаденото допълнение като недопустимо с твърдението, че то по същество представлява втора въззивна жалба и съдържа допълнителни доводи, аргументи и твърдения за неправилност на първоинстанционното решение, каквито не са били направени в първата въззивна жалба срещу решението. Поддържа се, че втората въззивна жалба е подадена след изтичане на двуседмичния срок, поради което моли съда да върне документът озаглавен допълнение към въззивна жалба.

Въззивният съд намира, че допълнението към въззивната жалба по същество не представлява нова такава. Със същото въззивниците са доразвили, доуточнили и конкретизирали въведените с първоначалната въззивна жалба възражения, че имат качеството на потребители, т.е. че при сключване на процесния договор за кредит не са действали като търговци, както и че тяхната активна солидарност произтича от договора за кредит, сключен с банката. В този смисъл допълнението не представлява нова въззивна жалба, а изложеното в него всъщност е становище по съществото на спора във връзка с въведените още с първоначалната въззивна жалба възражения срещу правилността на първоинстанционното решение.

В открито съдебно заседание въззивниците-ищци чрез своя процесуален представител поддържат въззивната си жалба. Претендират разноси, за което представят списък по чл.80 ГПК.

В открито съдебно заседание въззиваемият-ответник, чрез своя процесуален представител оспорва въззивната жалба на ищците и моли съда

да я остави без уважение. Претендира направените разноски, представят списък по чл.80 ГПК. Заявява възражение за прекомерност на заплатеното от ищците адвокатско възнаграждение.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Първоначално Софийски районен съд, а след изпращане на делото по компетентност на родово подсъдния Софийски градски съд, след допускане на изменение-увеличение на исковите претенции на основание чл.214 от ГПК, е бил сезиран с предявени от Е. И. Ц., М. Р. Ц. и И. Р. Ц. срещу „Банка Пиреос България“ АД, заместена на основание чл.227 от ГПК от правоприемника си „Юробанк България“ АД установителни иски с правно основание чл.146, ал.1 във връзка с чл.143 от ЗЗП за прогласяване нищожността на клаузите на чл. 5, ал. 2 от договора за кредит срещу ипотека № *****/2006 от 15.08.2006 г., в частта, „но не по-малко от 2.5 % (две цяло и пет десети процента); чл. 2, ал. 1 и ал. 3 и чл. 12 от анекс № 1170/AMR/09 от 26.09.2009 г. към горепосочения договор за кредит № *****/2006 и чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12 от анекс № 3/2013 от 22.02.2013 г. към горепосочения договор за кредит № *****/2006, поради тяхната неравноправност, обективно кумулативно съединени с осъдителен иск с правно основание чл.55, ал.1, т.1 от ЗЗД за връщане на **сумата от 30 133,02 евро**, представляваща платена без основание сума за възнаградителна лихва по договор за кредит срещу ипотека № *****/2006 от 15.08.2006 г. за периода 25.09.2014 г. – 08.05.2019 г.; за сумата **703,18 евро**, представляваща платена без основание такса за управление по горепосочения договор за кредит № *****/2006 за периода 25.09.2014 г. – 08.05.2019 г., и за **сумата от 35 028,69 евро**, представляваща надплатена без основание главница при извършено на 08.05.2019 г. предсрочно погасяване на кредита по горепосочения договор за кредит № *****/2006., които суми са начислени въз основа на тези клаузи, ведно със законната лихва върху горните суми, считано от датата на предявяване на исковите-25.09.2019 г. до окончателното изплащане на сумите.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

На 15.08.2006 г. между ответната банка в качеството на кредитор, и Е. И. Ц., и Р. Д. Ц. в качеството им на кредитополучатели, е сключен договор за кредит срещу ипотека № 1812/R/2006 г., по силата на който Банката отпуска целеви кредит в размер на 300 000 евро, от която сума: 96 000 евро за рефинансиране на жилищни кредити № 017-201348/30.05.2006 г. и № 017И00016/30.08.2005 от „Прокредит Банк /България/“ АД и 204 000 евро за строителство и довършителни работи на недвижим имот-триетажна къща, находяща се в гр.***, кв.***, УПИ ХХ-1002 от кв.92, местност ***. Главницата по кредита се олихвява с годишна лихва, както следва: за първите шест месеца-нула процента, за остатъка от периода-6.4%, която се начислява месечно, като тази лихва е в размер на сбора от тримесечния Юрибор, но не по-малко от 2.5% плюс надбавка от 3.9%. Главницата и лихвата по кредита се издължават на месечни анюитетни вноски, съгласно Погасителен план, Приложение № 1 към договора. Срокът за ползване и изплащане на кредита е 264 месеца от датата на отпускане на кредита с включен 12 месеца гратисен период, като крайният срок за изплащане на всички задължения по кредита е не по-късно от 30.10.2028 г. Уговорено е още, че при отпускане на кредита, кредитополучателите заплащат еднократно административна такса от 1.25% върху отпуснатия кредит за разходи по обслужването му, а всяка следваща година административна такса от 0.5% върху непогасената главница от кредита, за разходи по обслужването му. Ако кредитополучателите погасяват предсрочно кредита е уговорена допълнителна такса, която е в размер на 2% върху предсрочно погасената сума, в случай че това става със собствени средства, а ако погасяването е със средства от друга банка-за първите пет години такса в размер на 5% и за остатъка от периода 4% върху предсрочно погасената сума. Кредитът е обезпечен с ипотека върху собствени на кредитополучателите недвижими имоти и реален залог върху настоящи и бъдещи вземания, произтичащи от договор за наем от 15.05.2009 г. между двамата кредитополучатели и Правителството на Република Южна Африка чрез посолството си в София.

На 26.09.2009 г. между банката и двамата кредитополучатели е сключен Анекс № 1170/AMR/09 към договора за кредит, като страните са изменили размера на отпуснатия кредит от 300 000 евро на 295 849,86 евро. Уговорено е също така, че за ползвания кредит се дължи годишен лихвен процент в размер на 7.56% за оставащите 220 месеца, формиран от Базов лихвен процент на

банката за кредити в евро плюс надбавка от 1.9%, като към момента на подписване на анекса, стойността на БЛП е 5.75%. За първите шест месеца след подписване на анекса, кредитополучателите заплащат намален лихвен процент в размер на 4.95%. Уговорен е 6-месечен гратисен период, през който не се погасява главница, а се дължат само лихви, такси, комисионни. Променен е крайния срок за издължаване на кредита-м.май 2028 г.

На 09.07.2011 г. кредитополучателят Р. Д. Ц. почива, поради което на 22.02.2013 г. е сключен Анекс №3/2013 г. към договора за кредит между банката от едната страна и от друга страна кредитополучателят Е. И. Ц. и наследниците на починалия кредитополучател-неговите синове М. Р. Ц. и И. Р. Ц.-в качеството им на съкредитополучатели. С анекса е извършено и частично предсрочно погасяване на главницата, считано от 09.07.2011 г. със сумата от 97597,19 евро, представляваща застрахователно обезщетение, платено във връзка със смъртта на кредитополучателя Р. Д. Ц. по силата на групова застрахователна полица „ЖИ.т“ на кредитополучатели на „Банка Пиреос България“ АД, сключена със застраховател „Интерамерикан България ЖИ.тозастраховане“ АД. Щетата е заведена на 14.07.2011 г., но плащането е постъпило на 09.01.2013 г. Срокът е променен на 360 месеца, няма промяна в размера на приложимия по кредита годишен лихвен процент.

На 13.02.2018 г. между страните е подписан Анекс № 5 към договора за кредит от 2006 г., с който е уговорен годишен лихвен процент, който се формира на базата на референтен лихвен процент плюс надбавка от 4,209%. За референтен лихвен процент се приема индекса тримесечен Юрибор, обявен в информационната система на Reuters в деня на актуализацията, която е първия работен ден на всяко календарно тримесечие. Към момента на подписване на анекса стойността на индекса е -0,329, а стойността на ГЛП е 3,88%.

От приетите пред първоинстанционния съд писмени доказателства (представени от ищците в изпълнение на задължение по чл.190 от ГПК) се установява, че двамата първоначални кредитополучатели Е. И. Ц. и Р. Д. Ц. са сключили следните договори за наем:

-Договор за наем № S-225-OBO-365 от 09.08.2007 г. с наемодатели Е. Ц. и наемател посолството на САЩ по отношение на имот, намират се на ул. „***“ № 19. Наемната цена по договора е 2 500 евро на месец или 30 000 евро

годишно. Върху вземанията на двамата кредитополучатели от този договор е учреден на 18.01.2012 г. договор за реален залог в полза на ответната банка.

- Договор за наем от 11.10.2007 г. с наемодатели Е. Ц. и Р. Ц. и наемател Посолство на Великобритания по отношение на имот, находит се на ул. „****“ № 66, вписан в СВ № вх.рег.№ 593545/12.10.2007 г., № от дв.вх.рег. 75722/12.10.2007 г., акт том 026, акт номер 19. Месечната наемна цена по договора е 2 200 евро на месец. След прекратяване на този договор и за същия имот е сключен договор за наем от 15.05.2009 г. с наемодатели Е. Ц. и Р. Ц. и наемател правителството на Република Южна Африка с месечната наемна цена по договора е 2 300 евро. Върху вземанията на двамата кредитополучатели от този договор е учреден на 26.09.2009 г. договор за реален залог.

- Договори за наем на магазин на ул. „Г.С.Раковски“ № 127 от 06.11.2002 г. с наемна месечна цена 500 щатски долара и от 29.04.2020 г. с месечна наемна цена 1023 евро.

Между страните е прието за безспорно в проведеното на 03.02.2021 г. пред Софийски районен съд открито съдебно заседание, че процесният договор за кредит е сключен във връзка със закупуване на имот, който впоследствие е бил отдаден под наем и същият този имот е предмет на договор за наем от 09.08.2007 г.

В подписаната на 11.07.2006 г. от Е. И. Ц. декларация за семейно и имотно състояние, която е подадена към молбата за отпускане на процесния банков кредит 1812/R/2006, ищцата е декларира, че получава доходи от наем както следва: 2500 евро наем за къща в гр. ***, кв.***, ул. „****“ № ** и 810 евро наем от магазин на ул. „Г.С. Раковски" в гр. София.

От приетите по делото справки от ТР и регистър на ЮЛНЦ, се установява, че Е. И. Ц. е едноличен собственик на капитала и управител на „Хестия Инвест“ ЕООД с вписан предмет на дейност: покупка, строеж и обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба или отдаване под наем и др. Ищцата е и търговец действащ като ЕТ „Корал-Е. Ц.“.

По делото е приета като писмено доказателство и молба от Е. Ц. от 01.11.2010 г. (л.247, л.248 от том I на делото на СРС), с която се иска съгласието на „Банка Пиреос България“ АД за прехвърлянето на 40% от имота, служещ за обезпечение, а именно този на ул. „****“ № **, на синовете й

- ищите И. Р. Ц. и М. Р. П.. Това искане ищцата е посочила, че е обусловено от факта, че получаваните от нея и съпруга ѝ годишни доходи надхвърлят 50 000 лв., което изисква регистрация по ДДС.

По делото е приета като доказателство и справка по лице от СВ, от която се установява, че по партидата на Е. Ц. и в периода от 05.12.2000 г. до 17.05.2019 г. са извършени множество вписвания и отбелязвани на сделки: замяна, покупко-продажби, договор за наем, множество договорни ипотeki, а именно: три ипотечни и един потребителски кредит с „Банка Пиреос България“ АД, както следва: Договор за банков кредит № 3805/R/07 от 05.11.2007 за 52 000 EUR, Договор за банков кредит № 2188/R/07 от 20.06.2007 за 64 000 EUR, Договор за банков кредит № 277 I/R/08 от 16.10.2008 - 100 000 CHF; Договор за банков кредит 0010-0189-00000000219 от 20.08.2007 за 11 734,98 лв.

Пред първоинстанционния съд са приети заключенията на основна и допълнителна ССЧЕ, която подробно е отговорила на задачите, поставени ѝ както от страните, така и от съда.

При така установената фактическа обстановка и с обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че наличието на поредицата от сделки, сключвани от кредитополучателите – ищцата Е. Ц. и нейния съпруг, а след встъпването в дълг и ищите М. Ц. и И. Ц., за покупко-продажба на имоти, строителство и отдаване под наем на придобитите от тях и застроени имоти, т.е. с цел реализиране на доходи, обосноват извод, че процесният договор за банков кредит, е сключен от тях с инвестиционна цел. Последната се изразява в използването на получените заемни парични средства по процесния договор за придобиване на имот и увеличаване на стойността му чрез висококачествено и луксозно строителство, видно от описанието на имота по сключения договор за наем, за да се постигне печелившо възвръщане на вложените парични средства във формата на доход от наемната цена чрез дългосрочното му отдаване под наем. Приел е, че ищите несъмнено попадат в приложното поле на чл. 1, ал. 3 от ТЗ и същите са търговци, тъй като по предмет и обем извършваната от тях икономическа дейност към датата на сключване на договора за кредит е изисквала да водят делата си по търговски начин, макар да не са били регистрирани като търговци. Приел е, че кредитополучателите при сключването на процесния

договор за кредит не са имали качеството на „потребител“ по смисъла на пар. 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, а поради встъпването на ищците в процесното договорно правоотношение, те също нямат качеството на „потребител“ и не се ползват от защитата, регламентирана в чл. 146 във вр. чл. 143 от ЗЗП. По тези съображения е отхвърлил предявените установителни искове като неоснователни. Въз основа на анализирания доказателства, включително и заключенията на основаната и допълнителна ССЧЕ, първоинстанционният съд е приел за установено наличието на основание ответникът да задържи заплатените от ищеца Е. Ц. суми за погасяване на начислените от банката задължения на кредитополучателите, въз основа на сключения между страните договор за кредит и анексите към него и отхвърлил като неоснователни и осъдителни искове по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирани да обжалват страни-ищците в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първият и основен спор по фактите между страните, отговорът на който предпоставя изхода на делото, е процесният кредит предназначен ли е за извършване на търговска или професионална дейност, съответно кредитополучателите имат ли качеството на потребител по смисъла на §13, т.1 от ДР на ЗЗП.

Настоящият въззивен състав и с оглед обсъдените по-горе писмени доказателства намира, че при сключване на договора, на 15.08.2006 г. двамата кредитополучатели-физически лица Е. И. Ц. и Р. Д. Ц. не са имали качеството на потребител, тъй като предоставеният им кредит от ответната банка е бил предназначен за извършване от тях търговска дейност-покупка и обзавеждане на недвижим имот с цел отдаването му под наем.

Доколкото към този момент, нито един от двамата кредитополучатели не е бил регистриран като търговец, то изводът за извършвана търговска дейност по смисъла на чл.1, ал.3 от ТЗ, се прави на базата на косвени доказателствени средства, при съвкупния и последователен анализ на които се стига до единствения логичен извод за осъществявана търговска дейност.

Между страните е прието за безспорно и не нуждаещо се от доказване, че процесният договор за кредит е сключен във връзка със закупуване на имот, който впоследствие е бил отдаден под наем и същият този имот е предмет на договор за наем от 09.08.2007 г., т.е. за триетажна къща, находяща се в гр.***, кв.***, УПИ ХХ-1002 от кв.92, местност ***, с административен адрес: гр.***, ул. „****“ № **, кв.***-***.

От представената справка от ТР по партидата на Е. И. Ц. е видно, че поземленият имот върху който е построена къщата е закупен от нея и другият кредитополучател Р. Д. Ц. на 20.08.2003 г. Именно върху този имот са учредените две договорни ипотeki съответно от 01.09.2005 г. и от 31.05.2006 г., и двете с Прокредит Банк, и двете обезпечаващи жилищни кредити на стойност 50 000 евро, т.е. общо 100 000 евро за построяване на къща/частна резиденция в закупения поземлен имот. Именно тези два кредита са рефинансирани със сумата от 96 000 евро, предоставена от ответната банка по процесния договор за кредит от 15.08.2006 г. (видно от справката двете учредени договорни ипотeki в полза на Прокредит банка са заличени на 12.09.2006 г., очевидно след сключване на процесния договор за кредит и погасяване на задълженията по двата кредита със сумата от 96 000 евро, предоставена от ответната банка). Останалата част от процесния кредит в размер на 204 000 евро е предоставена именно за довършителни СМР на построената в имота триетажна къща. Видно от приетата по делото оценка по възлагане на банката, извършена на имота, предмет на процесния кредит (л.319, том II от делото на СРС), изготвена от „Адрес комплексни решения“ ЕООД, оспорена от ищите само като неотнoсима, ирелевантна за спора по същество, триетажната сграда е въведена в експлоатация през 2007 г. и сградата реално е частна резиденция, строена за отдаване като луксозен имот на VIP наематели, отговаряща на всички изисквания за луксозен имот. Безспорно е, че след построяване на сградата и въвеждането ѝ в експлоатация през 2007 г., на 09.08.2007 г. същата е отдадена под наем на САЩ в София, действащи чрез Посолството на САЩ в София за месечна наемна цена в

размер на 2 500 евро.

Така установените факти обсъдени съвкупно с осъществилите се преди и след сключването на процесния договор за кредит, а именно: в периода от 1995 г. до 08.04.2016 г. двамата кредитополучатели са придобили три недвижими имота, както следва: чрез покупко-продажба недвижим имот, находящ се в гр.София, ул. „***“ № ** (установява се от нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 171, том V, рег.№ 8954, дело № 838 от 22.08.2006 г. с посочване на документа за собственост нотариален акт за покупко-продажба № 200, том XII, дело № 2393/1995 г.), чрез изкупуване на идеални части наследствен недвижим имот, представляващ магазин в гр.София, ул.“Т.С.Раковски“ № 127, чрез закупуване на поземлен имот и построяване на триетажна луксозна къща, находящ се в гр.***, ул. „***“ № **, т.е. три недвижими имота, които са отдавани под наем, съобразно посочените по-горе в настоящите мотиви договори, които имоти кредитополучателите никога не са обитавали, т.е. не са използвани за задоволяване на лични жилищни нужди (по делото няма ангажирани доказателства, установяващи противното), както и регистриране на 03.07.2008 г. на ЕООД „Хестия Инвест“ с едноличен собственик на капитала и управител Е. Ц. и на 10.12.2011 г. на ЕТ „Корал-Е. Ц.“ с посочена дейност: покупка, строеж и обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба или отдаване под наем и др., безспорно водят до единствения логичен извод, че при сключване на процесния договор за кредит на 15.08.2006 г. двамата кредитополучатели Е. И. Ц. и Р. Д. Ц., не са действали извън рамките на своята търговска дейност, която са регистрирали в ТР в по-късен момент.

Така установените факти безспорно сочат, че двамата кредитополучатели са имали качеството на търговци по смисъла на чл.1, ал.3 от ТЗ, макар и да не са били регистрирани в Търговския регистър. Това е така, защото в посочения период от време, те са осъществили система от действия (закупили, построили, отремонтирали и отдали под наем три собствени недвижими имота, които не са обитавани от тях) за постигането на определен резултат-производство на блага-доходи от събираните месечни наеми, т.е. тяхната дейност е била насочена към осигуряване на постоянен източник на доход. При условие че двамата кредитополучатели в качеството си на физически лица не попадат за облагане по реда на ЗМДТ и не обитават отдаваните под наем недвижими имоти, че става въпрос за дългосрочното

отдаване под наем, то при тях облагането следва да бъде по реда на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ, т.е. ще се облагат като търговци за получените доходи от наем като стопанска дейност. Кога доходите от наем са стопанска дейност, е въпрос на установяване на конкретни факти и обстоятелства. В процесния случай дейността извършвана от двамата кредитополучатели е стопанска, доколкото от доказателствата по делото може да се изведе безспорния извод, че са закупили три недвижими имоти и сделките не са имали за цел да задоволят техни жилищни нужди, т.е. закупуването им е било с инвестиционна цел.

Предвид гореизложеното, както правилно е приел и първоинстанционния съд, спорът не попада в приложното поле на ЗЗП, поради което, наведените във въззивната жалба оплаквания за наличие на неравноправни клаузи, като неотносими за настоящия спор, не следва да бъдат разглеждани.

Неоснователността на установителните искове за прогласяване нищожността на клаузи от процесния договор за кредит като неравноправни, води и до неоснователност на исковата претенция по чл.55 от ЗЗД, доколкото се твърди надплащане на суми въз основа на приложението на нищожните клаузи.

Съобразно константната съдебна практика, в хипотезата на чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД ищецът следва да докаже само предаването на вещта, съответно плащането на съответната парична сума. Същият не е задължен да доказва обстоятелството, че предаването на вещта, съответно плащането на сумата е извършено без правно основание. Задължението да докаже, че е налице правно основание за даването или плащането е на ответника, тъй като именно наличието на това основание му дава възможност да задържи полученото и предявения срещу него иск да бъде отхвърлен.

И доколкото по делото не установява плащане на основание нищожни клаузи от договор, то не е налице начална липса на основание.

По горните съображения въззивната жалба на ищите се явява неоснователна, а решението на първоинстанционния съд като краен резултат правилно, поради което ще следва да бъде потвърдено.

По отговорността на разноси:

При този изход на делото на въззивниците разноси не се дължат, а те

дължат на основание чл.78, ал.3 от ГПК разноските направни от въззиваемата страна- в конкретния случай сумата от 300 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3077/12.06.2023 г., постановено по гр.д.№ 7552/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I-29 състав.

ОСЪЖДА Е. И. Ц., ЕГН *****, М. Р. Ц., ЕГН ***** и И. Р. Ц., ЕГН ***** да заплатят на основание чл.78, ал.3 от ГПК „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление гр.София, ул. „Околовръстен път“ № 260 сумата от 300 лв. (триста лв.) разноси направени пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____